

Román Gáborné

Egerben meghonosította a játszóházat

Huszonhatodik munkás évét kezdi a gyermekművelődésben az egri Forrás Gyermek Szabadidőközpont igazgatóhelyettese Román Gáborné, Maja.

Ahogy beszélgetek vele, a leggyakrabban a barátságot, az emberi kapcsolatok fontosságát, megtartó erejét emlegeti. Már kisgyermek korában szeretett közösségben lenni. Az iskolában bensőséges viszonyt alakított ki tanáraival, középiskolában szeretett a társaival együtt lenni, kirándulni, nagyokat beszélgetni, közösen cselekedni magukért és másokért, az életkor adta lehetőségek szerint. Mély gyermekszerep és felelősségérzete a pedagóguspálya felé orientálta, de ő történelem-orsz szakos tanárként az úttörőházi programszervezést választotta.

Jónevű intézmény volt az akkor megnyíló Hámán Kató Megyei Úttörőház. Ismerősek voltak a feladatai, mert korábban ifjvezetőként foglalkozott a gyerekekkel. De valamennyi hagyományos területen dolgozott, volt gyerekszínházi szervező, módszertanos, kiadvány- és reklámanyag szerkesztő, s harminc szakkörért felelős szakember. Munkájában azonban a rendezvény-szervezés dominált. Tíz éve az ötlete nyomán valósultak meg a játszóház típusú rendezvények, amelyekben kézművesektől manuális foglalkozásokon tanulhattak a gyerekek. Az úttörőmozgalom kedvelt sorozata volt a Barátaink... Tudást adott a gyerekeknek a játék tevékenysége mellett.

- Nem terveztem meg az életpályámat - mondja Maja. - Mindig jöttek a feladatok. Hagyomány lett a Dobó István Vármúzeumban rendezett Várjáték, a helytörténeti vonatkozású Gárdonyi vers-, próza- és mesemondó verseny. Sokszor szereztünk egymásnak szépreményű percek, órákat. Mégis alkalmi jellegű volt a találkozás a gyerekekkel. Hiányzott a kapcsolat, keveset tudtam róluk. Megszerveztem a rendezvények utáni találkozást. A szavaló gyerekek közül néhányan a gyermekszínpadra jelentkeztek. De a többi szakterületen is egyik program hozta a másikat. A nyári táborok többünk számára nem egyszerű nyaralások voltak. A falumodellre épülő, emberi kapcsolatokban bővelkedő Sátorfalva varázslatosra sikerült. Tizenöt éve tart. Gyökere a közösségi elgondolásból született ötlet. Annnyira, hogy a táborlakók év közben is akartak egymással találkozni. Érdeklődésükre építve történelmi, irodalomtörténeti emlékhelyekhez kapcsolódó, autóbusszos kirándulássorozatot szerveztem nekik. Mások a természetjáró szakkör tagjai lettek.

Maja elérte célját. Figyelemmel kísérheti sorsukat, rendszeresen tarthatja a kapcsolatot velük. Külön öröm, hogy ő is jól érzi magát a saját programjain. Eljutott a külföldi táborokba Szlovákiába, Németországba, Erdélybe, Portugáliába. Igaz, elkísérte a szorongás, az izgalom az úton, de az élmények elhőmályosították a rossz érzéseket.

A rendszerváltásról is szót ejtett, amely nem okozott meg-rázkódtatást az intézmény életében. Akik fontosnak tartották a házat, azok támogatták. Mindig gyerekekről volt szó, akiket közeletiségre neveltek, de direkt politizálásra nem volt szükség. A látogatók elfogadták a programkínálatot, nagyobb volt a szabadság országosan.

- Az alkotás lehetősége szabadságot adott, megőrizhettük és közvetíthettük az értékeket. Az iskolák, szülők, gyerekek, családok mondták ki az intézmény szükségességét. A rendszerváltáskor választottuk új nevünket, a Forrást, mindennek eredő-jét, kellemes és szép dolgoknak a helyét. Ezekben az években is vonzották az embereket a rendezvények. A Gyermekvédő Liga megalapításakor felnőtteknek rendeztünk előadásorozatot a gyermekvédelmi törvény megismertetésére. A városi rendezvényekből is kivettük a részünket. Én felelek a civil szervezetek az Eger ünnepe rendezvény gyermekprogramjairól. A Forrás Alapítvány intézményi segítője, az Életfa Környezetvédő Szövetség intézményi képviselője vagyok.

Vezetői munkájáról kérdezem. Mondja, hogy maximalista ember. Amit magától elvár, azt másoktól is. De fontosnak tartja munkájában a visszajelzéseket. Szereti magát jól érezni a munkahelyén és társaságban, mindenütt, ahol éppen van. Jól esik, ha dicséretet kap, úgy mint 1986-ban a Heves Megye Művelődésügyéért díjat, de igazán fontosnak a mások sikereit tartja. Igazán a rendezvényein tudja megmutatni magát, amikor több felé figyel, furcsa helyzetekben is találékony, nehéz feladatoknak is optimális megoldást talál. S mindig mosolyog. Ha kiáll a rendezvényein az emberek elé, rájuk mosolyog. S ha visszamosolyognak, tudja, hogy egyazon programon vannak, ugyanazon a hullámhosszon. A jókedvűről gyermekkora, szülei jutnak az eszébe. Pék édesapja, akinek világa a tűz, a csend, a varázslat, a friss kenyér meleg, orcsiklandozó illata volt. Édesanyja, aki az intézmény gondnokaként a munka tiszteletét hagyományozta rá, mintát adott önzetlenségéből, következetességéből és szigorúból.

Román Gáborné lánya, Ági gyerekként gyakran résztvevője volt anyja programjainak. Felnőttén jó kritikusa, jó segítője lett. Lehet, hogy egyszer majd anyja nyomdokaiba lép. A miskolci egyetem politológia szakos hallgatója.

A sok emlék sok ember képmását pergette le Román Gáborné szeme előtt. Csupa hálás arcot. Ő azt gondolja, szeretné nekik visszaadni a sok jót, amit kapott tőlük. Pedig ha ő maga nem lenne hasonlatos hozzájuk, nem kapná meg a mosolyt, a szeretetet, ami életető eleme.

Császi Erzsébet

